

Herdabrev för fastetiden 2019

Kära bröder och systrar i Stockholms katolska stift!

Vi får inte rubbas i vår tro på Kristus och hans kyrka, när vi konfronteras med det fruktansvärda faktum att vigda ämbetsbärare gjort sig skyldiga till övergrepp på minderåriga och att man försökt dölja detta. ”Stå därför fasta och orubbliga, mina kära bröder”, skriver aposteln Paulus (1 Kor 15:58). Mer än någonsin måste vi stå fasta i vår tro på att Jesus Kristus vill rena och helga sin kyrka i denna prövningens tid. Vår helige fader påven Franciskus uppmanar alla troende till bön och bot i denna svåra tid. Fastetiden får därför i år en ännu tydligare botkaraktär. Hela kyrkan måste klä sig i säck och aska och gå ångerns och botens väg. Vi ber om den helige Andes renande eld och om hans vishet och råd, så att man mer effektivt kan förhindra övergrepp och ställa de skyldiga till svars. Framför allt ber vi att den helige Ande med sin milda fläkt och ömhet skall hela såren hos alla dem som utsatts för övergrepp och kränkning.

”Krukmakarens käril prövas i ugnen” står det i Syraks bok (27:5). Som döpta är vi alla kallade till ett liv i helgelse och ständig rening från all synd. Den helige Ande vill inspirera oss till en allt trognare efterföljelse av Jesus. I vårt alldagliga liv prövas halten i vår trohet mot Jesus. Med sin renande eld vill Anden befria oss från slaveriet under synden och frigöra oss, så att vi kan leva i enlighet med evangeliet. Jesus vill hela oss från den blindhet som gör att vi ser den lilla flisan i vår bröders öga men inte känner igen bjälken i vårt eget öga. ”Hycklare”, säger Jesus, ”ta först bort bjälken ur ditt öga, så kan du se klart och ta bort flisan ur din broders” (Luk 6:42). Vi måste först och främst omvända oss själva och ödmjukt bekänna vår synd och skuld. Fastetiden är ångerns gyllene tid, då vi genom en uppriktig bikt kan börja om på nytt och få förlåtelse för allt vad vi brutit. Guds barmhärtighet och förlåtelse är det vi behöver mer än allt annat. När en lem i Kristi mystiska kropp, kyrkan, omvänder sig till ett heligt liv, får det följder för hela gemenskapen.

Kyrkan är ett heligt folk på pilgrimsfärd genom historien och geografin. Hon är på väg till den eviga härligheten. Till sitt innersta väsen är hon helig och genom dopet har vi alla fått del av denna helighet som ett litet frö, ett senapskorn, som skall växa och förvandla oss inifrån. Det är både vår skyldighet att ta emot denna nåd och vårt privilegium att låta oss förvandlas av denna nådegåva. Därför är det så tragiskt och har så svåra följder, när ondska och synd nästlar sig in i kyrkan. När en vigd ämbetsbärare begår ett övergrepp mot ett oskyldigt barn, är det också en blasfemisk handling som sårar Jesu heliga hjärta och drar ner kyrkan i smutsen. Även många utomstående blir mer upprörda när en präst begår en sådan handling än om det vore någon annan person. Rent instinktivt förstår de att det är mycket

värre när en gudsvigd person gör något sådant. Just därför måste vi alla be om Guds förbarmande och ingripande.

”Ett bra träd bär aldrig usel frukt, inte heller bär ett uselt träd bra frukt. Varje träd känns igen på sin frukt” (Luk 6:43-44). Varje människa blir bedömd efter den frukt hon bär genom sitt sätt att leva. Genom Guds nåd kan vi bära god frukt och så påverka vår omgivning till det bättre. Som döpta är vi alla kallade att sprida det som är gott och sant till alla vi möter. Vi får dela med oss av Guds kärlek, som ständigt strömmar över oss. Vi får i Jesu efterföljd leva ett liv i rättfärdighet och sanning, i barmhärtighet och godhet. Människor har all rätt i världen att få se något av Jesus i vårt sätt att leva, handla och tala. ”En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda förråd” (Luk 6:45). Under den heliga fastetiden är vi alla inbjudna att mer intensivt göra det goda och ta oss an fattiga, nödlidande och utsatta människor. Genom årets fastekollekt får vi bistå människor i ett av världens fattigaste och mest prövade länder, Sydsudan. Om vi verkligen kan bistå dem generöst och frikostigt, hjälper vi också oss själva att befrias från vår snikenhet och själviskhet.

Fasta, bot och allmosor hör ihop med fastetiden. Det är en speciell glädje att upptäcka att vårt hjärta börjar vakna till liv, när vi kan förmå oss att avstå från vår bekvämlighet och våra ägodelar. Det finns så många möjligheter att göra fastetiden till en ny början på vårt liv, då vi verkligen vill gå i Jesu fotspår och leva som hans lärjungar. Det gäller både oss som enskilda personer och våra församlingar. Vi behöver alla öppna oss mer för de behövande, de ensamma, de bortglömda, de hemlösa, de papperslösa, ja, det finns så många som bara genom oss kan få möta Jesu kärlek och omsorg. ”Stå därför fasta och orubbliga, mina kära bröder, och ge ut er helt i arbetet för Herren. Ni vet ju att han inte låter er möda vara förspild” (1 Kor 15:58).

Även om kyrkan just nu går igenom en svår tid av prövning och rening, så får vi lita på Guds nåd att det kan leda fram till en mer helgad och renad kyrka. När vi ser tillbaka på kyrkans historia är det ofta så. När inre eller yttre svårigheter drabbar kyrkan, kan det väcka en djup längtan till liv efter mer helighet, djupare Kristus-efterföljelse, mer öppenhet för den helige Ande, mer tjänande av de fattiga. Därför får vi inte förlora modet utan tvärtom överlåta oss ännu mer till Herren och ställa hela vårt liv till hans förfogande. Vi ber också om Jungfru Marias beskydd. Må hon som är kyrkans moder bistå oss alla på omvändelsens och helgelsens väg. Må hon hjälpa kyrkan att renas och helgas allt mer.

Med min förbön och välsignelse till er alla +Anders Arborelius ocd

Stockholm den 22 februari 2019, den helige aposteln Petrus' biskopsstol